

Ilustrație copertă: Boris Stoilov

DTP: Simona Elena

Ilustrații interior: Ștefan Filotti

Corectură: Zeca Iulia

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

KIPLING, RUDYARD

Cartea junglei / Rudyard Kipling ; trad. și adapt.:

Dumitru Cornelia. - Ed. a 5-a. - București : Steaua Nordului,
2015

ISBN 978-606-511-433-3

I. Dumitru, Cornelia (trad. ; adapt.)

821.111(73)-93-34=135.1

© Toate drepturile asupra acestei versiuni sunt rezervate
Editurii Steaua Nordului.

Rudyard Kipling

Cartea Junglei

CUPRINS

FRAȚII LUI MOWGLI.....	5
VÂNĂTOAREA LUI KAA.....	43
„TIGRUL, TIGRUL!“	92
FOCA ALBĂ.....	127
RIKKI-TIKKI-TAVI	191

FRAȚII LUI MOWGLI

*Vulturul Chil ai nopții pași îi asmute,
Ce Mang liliacul o dezrobește –
Dorm turmele în țarcuri zăvorâte:
Pământu-i al nostru – umbra ni-l dăruiește!
E ceasul serii, de putere și mândrie
Pentru gheare și ciocuri și colți ascuțiți.
Ne-auzi careva? Bun vânat să vă fie
Celor ce a junglei lege păziți!*

Cântecul nopții în junglă.

Era pe la ceasurile șapte, într-o seară fierbinte, pe colinele de pe Seeonee. Tatăl lup se trezi din somnul lui de peste zi, se scărpină, căscă și își întinse labele una după alta ca să alunge trândăvia care-i mai înțepenea încă încheieturile. Mama lupoaică era întinsă, cu nasul mare cenușiu lăsat între cei patru micuți care se tăvăleau pe jos scâncind, iar luna strălucea prin deschiderea peșterii în care sălășluiau toți.

– Mârrr! făcu tatăl lup, e vremea să pornesc iar la vânătoare.

Și chiar se avânta spre fundul văii când o mică umbră cu coada stufoasă îi tăie calea și chelălăi:

– Noroc bun, căpetenie a lupilor! Noroc bun și colți albi puternici preacinstiților copii. Fie ca ei să

nu uite niciodată în lumea aceasta de cei cărora le este foame!

Era șacalul Tabaqui, „linge-blide”, iar lupii din India îl disprețuiesc pe Tabaqui, fiindcă dă târcoale peste tot, iscând gălceavă, umblând cu povești și mâncând petice și bucăți de piele de prin grămezile de gunoaie de la porțile satelor. Dar se și tem de el, fiindcă Tabaqui, mai mult decât orice animal din junglă, e apucat de turbare; atunci uită că i-a fost vreodată frică și aleargă prin pădure mușcând pe oricine îi iese în cale. Tigrul însuși se ferește și se ascunde atunci când micul Tabaqui e turbat, căci turbarea e cel mai rușinos lucru ce poate lovi un animal sălbatic. Noi o numim hidrofobie, dar animalele o numesc dewanee – nebunia, și fug de ea.

– Intră atunci și caută, spuse tatăl lup cu răceală, dar nu e nimic de mâncat aici.

– Pentru un lup, nu, desigur, spuse Tabaqui; dar pentru mine, un nemernic, un os uscat e un ospăț. Ce suntem noi ăștia, Gidur-log (neamul șacalilor), ca să facem nazuri?

Coti apoi spre fundul peșterii, găsi un os de căprioară pe care mai rămăsese un pic de carne, se așeză și începu să ronțăie un capăt cu desfătare.

– Mulțumesc pentru așa o masă bună! spuse el lingându-se pe buze. Cât sunt de frumoși preacinstiții copii! Ce ochi mari! Și atât de tineri încă! De fapt ar

trebui să-mi aduc aminte că puii regilor sunt stăpâni încă din leagăn.

Or Tabaqui știa mai bine ca oricine că nu e nimic mai neplăcut decât să-i lauzi pe copii de față cu ei; îi făcu plăcere să vadă că mama și tatăl lup păreau stingheriți.

Tabaqui rămase o clipă așezat, bucuros de prostia pe care tocmai o săvârșise; apoi începu iar cu răutate:

Shere Khan cel mare și-a schimbat ținutul de vânătoare. Când răsare luna nouă va vâna, mi-a zis, pe dealurile de pe aici.

Shere Khan era tigru care locuia în apropiere de malul râului Waingunga, la vreo douăzeci de mile depărtare.

– Nu are dreptul, începu tatăl lup mânios. Prin legea junglei nu are dreptul să-și schimbe locul de vânătoare fără să dea de știre așa cum se cuvine. Ar speria tot vânatul pe zece mile de jur împrejur, iar eu... iar eu trebuie să ucid pentru doi acum.

– Maică-sa nu i-a pus degeaba numele Lungri (Șchiopul), spuse mama lupoaică cu glas domol; e șchiop de un picior de la naștere; uite de ce n-a putut ucide niciodată decât vite. Acum sătenii de pe lângă Waingunga sunt supărați pe el și vine să ne necăjească și pe noi. Vor scotoci jungla în căutarea lui... el va fi departe, dar noi și puii noștri vom fi nevoiți să fugim când vor aprinde iarba. Îi suntem foarte recunoscători, într-adevăr, lui Shere Khan!

– Să-i vorbesc despre recunoștința voastră? spuse Tabaqui.

– Șterge-o! chelălăi deodată tatăl lup. Du-te și vânează cu stăpânul tău. Ai făcut destul rău pentru o singură noapte.

– Mă duc, spuse Tabaqui liniștit. Îl puteți auzi pe Shere Khan jos, în hățișuri. Nici nu mai era nevoie să vă aduc vestea.

Tatăl lup ascultă.

Jos, în valea ce cobora spre un pârâiaș, auzi geamătul aspru, necăjit, pus pe ceartă și tânguitor al unui tigru care nu prinsese nimic și căruia nu-i păsa că toată jungla știa asta.

– Dobitocul! spuse tatăl lup. Să începi tura de noapte pe o larmă ca asta! Crede că ciutele noastre sunt la fel ca vacile grase de pe lângă Waingunga?

– Ssst! În noaptea asta nu vânează nici boi, nici căprioare, spuse mama lupoaică, ci om.

Vaietul se preschimbase într-un fel de tors zumzăitor ce părea să vină de peste tot. Acel zgomot care-i zăpăcește pe tăietorii de lemne și pe cei care călătoresc sub cerul liber, și uneori îi face să se repeadă chiar în gura tigrului.

– Om? spuse tatăl lup, arătându-și toți colții albi. Hm! N-are destule găze și broaște prin mlaștini, de-i trebuie să mănânce om, și încă în ținutul nostru?

Legea junglei, care nu poruncește nimic fără temei, oprește orice fiară să mănânce omul, mai

puțin atunci când omoară ca să le arate puilor cum se omoară, dar atunci trebuie să vâneze în afara ținuturilor de vânătoare ale haitei. Adevăratul motiv este că uciderea unui om înseamnă că mai devreme sau mai târziu oamenii albi înarmați cu puști și urcați pe elefanți vor da buzna, cu oameni cafenii, cu sutele, înarmați cu gonguri, lănci și făclii. Atunci toată lumea suferă în junglă... Temeiul pe care și-l dau fiarele între ele este acela că, fiind omul cea mai slabă și cea mai lipsită de apărare dintre făpturile vii, el nu e demn să fie atins de un vânător. Se mai spune – e adevărat – că cei care mănâncă oameni fac râie și își pierd dinții.

Mârâitul se făcu mai tare și se termină într-un „Aarh!”, din toți răunchii, așa cum face tigrul când atacă.

Se auzi un urlet – un urlet ciudat, nevrednic de un tigru, scos de Shere Khan.

– Și-a scăpat prada, spuse mama lupoaică. Ce-o fi asta?

Tatăl lup ieși câțiva pași în fața intrării; îl auzi pe Shere Khan mormăind fioros zbatându-se în hățișuri.

– Dobitocul, nu l-a dus mintea mai mult decât să sară în focul unor tăietori de lemne și și-a ars label! mârâi tatăl lup. Tabaqui e cu el.

– Cineva suie povârnișul, spuse mama lupoaică ciulind o ureche. Fii gata!

Se auzi un foșnet într-un tufiș din desiș. Tatăl lup, cu picioarele încordate, se ghemui, gata să sară.

Atunci, dacă ați fi fost acolo, ați fi văzut lucrul cel mai uimitor din lume: lupul se opri la jumătatea saltului. Își luă avânt înainte să știe spre ce țintea, apoi

încercă să se oprească. A ieșit un salt de patru sau cinci picioare drept în aer, de unde a căzut înapoi pe pământ aproape în același loc din care pornise.

– Un om, mârâi el. Un pui de om. Uită-te!

Într-adevăr, dinaintea lui, rezemându-se de o creangă joasă, stătea un copil băștinaș gol, care de-abia putea să meargă, cel mai dulce și mai dolofan ghemotoc care venise vreodată noaptea în peștera unui lup. Își ridică ochii ca să se uite la tatăl lup drept în ochi și începu să râdă.

– E un pui de om? Întrebă mama lupoaică. N-am mai văzut niciodată unul. Adu-l aici.

Un lup, deprins să-și care puii, poate foarte bine, la nevoie, să ia în gură un ou fără să-l spargă. Deși fălcile tatălui lup se strânseseră de tot pe spatele copilului, niciun dinte nu-i zgârie pielea când îl puse în mijlocul puilor săi.

– Ce mititel e! Ce golaș! Și ce curajos! spuse cu duioșie mama lupoaică.

Bebelușul își făcu loc printre pui, ca să ajungă la căldura lupoacei.

– Ah, ah! Mănâncă laolaltă cu ceilalți. Care va să zică e un pui de om. A existat vreodată vreo lupoaică să se poată făli cu un pui de om printre copiii ei?

– Am auzit uneori vorbindu-se despre așa ceva, dar nu în haita noastră, nici în vremurile noastre, spuse tatăl lup. N-are un fir de păr, l-aș putea ucide

atingându-l cu piciorul. Dar uite, mă privește și nu se teme!

Lumina lunii se stinse la gura peșterii, căci capul mare și pătrat și umerii puternici ai lui Shere Khan acopereau deschiderea și încercau să intre. Îndărătul lui, Tabaqui scâncea:

– Stăpâne, stăpâne, aici a intrat!

– Shere Khan ne face o mare cinste – spuse tatăl lup cu ochi răutăcioși. Ce dorește Shere Khan?

– Prada mea. Un pui de om a apucat-o pe drumul ăsta. Părinții lui au fugit. Dați-mi-l!

Shere Khan sărise în focul unei tabere de tăietori de lemne, așa cum spusese tatăl lup, iar arsura de pe labe îl făcea furios. Însă tatăl lup știa că deschizătura peșterii e prea strâmtă pentru un tigru. Chiar acolo unde stătea, umerii și labele lui Shere Khan erau strânse din pricina lipsei de loc, asemenea unui om care ar încerca să se lupte într-un butoiăș.

– Lupii sunt un neam liber, spuse tatăl lup. Ei nu primesc porunci decât de la Sfatul cel mare al haitei, nu de la un omorător de boi mai mult sau mai puțin dungat. Puiul de om e la noi... îl putem și ucide dacă vom dori.

– Dacă veți dori? Ce vorbă-i asta? Pe taurul pe care l-am ucis, oare trebuie să aștept, cu nasul în culcușul vostru de câini, când vine vorba de ceea ce mi se cuvine? Sunt eu, Shere Khan, cel care vă vorbește.

Răgetul tigrului umplu peștera cu tunetul lui.

Mama lupoaică îi scutură pe puii de lângă ea și se aruncă înainte, cu ochii ca două lumini verzi în întuneric, fixați în ochii arzând ai lui Shere Khan.

– Și eu, Raksha (Demonul), sunt cea care îți va răspunde. Puiul de om e al meu, Lungri, al meu! Nu va fi ucis. Va trăi ca să alerge cu haita, să vâneze cu haita. Și ia aminte, vânător de micuți goi, mâncător de broaște, ucigaș de pești! El te va vâna pe tine! Acum ieși de aici, că de nu, pe cerbul pe care l-am omorât – căci eu nu mă hrănesc cu vite moarte de foame, ca tine – te vei întoarce la mama ta mai șchiop decât ai venit pe lume, căpățână friptă din junglă! Pleacă!

Tatăl lup ridică ochii, uimit. Nu-și mai amintea de ea așa din ziua în care o cucerise pe mama lupoaică în luptă dreaptă împotriva altor cincisprezece lupi, pe vremea când, în drumețiile haitei, nu degeaba o numeau Demonul. Shere Khan i-ar fi putut ține piept tatălui lup, dar cu lupoaica nu se putea pune, căci știa că în poziția în care se afla ea avea avantajul și că avea să se bată până la moarte. Atunci se trase înapoi din deschizătură, mârâind; și când se află afară, strigă:

– Tot câinele latră la el în curte. Vom vedea ce va spune haita, ce va crede despre creșterea puiului de om. Micuțul e al meu și în colții mei o să sfârșească, tâlhari cu cozi stufoase ce sunteți!

Mama lupoaică se lăsă jos la loc gâfâind, între pui, iar tatăl lup îi spuse serios:

– Shere Khan are dreptate. Micuțul trebuie arătat
Re haitei. Tot vrei să-l păstrezi, mamă?

Ea spuse respirând greu:

– Da, vreau să-l păstrez! A venit gol goluț,
noaptea, singur și murind de foame și nici măcar nu
i-a fost frică. Uite, deja l-a împins pe unul dintre puii
noștri deoparte. Și măcelarul acela șchiop l-ar fi ucis
și ar fi fugit spre Waingunga, în timp ce sătenii de aici
ar fi dat fuga prin culcușurile noastre să ne bată ca
răzbunare! Dacă-l păstrez? Cu siguranță, îl păstrez.
Culcă-te acolo, brotăcelule... o, Mowgli, căci de acum
înainte vreau să te numesc Mowgli, brotăcelul, va veni
vreamea în care tu îl vei vâna pe Shere Khan cum te-a
vânat el pe tine!

– Dar ce va spune haita noastră? spuse tatăl lup.
Legea junglei stabilește foarte limpede că fiecare lup
se poate retrage din haita căreia îi aparține în ziua
când se însoară; dar când puii sunt destul de mari
ca să se țină pe picioarele lor, trebuie să-i ducă la
Sfatul haitei, care se adună de obicei o dată pe lună,
când e lună plină, ca ceilalți lupi să-i poată cunoaște.
După această înfățișare micuții sunt liberi să alerge
pe unde poftesc, iar până în ziua în care ucid singuri
cel dintâi cerb, nu va fi scutit de pedeapsă niciun lup
din aceeași haită dacă îl va ucide pe vreunul dintre
ei. Pedeapsa pentru ucigaș este moartea acolo unde
e prins, iar dacă vei sta să te gândești puțin, vei vedea
că așa trebuie să fie.

Tatăl lup așteaptă până când micuții lui putură
alerga și atunci, în noaptea adunării, i-a dus împreună
cu Mowgli și mama lupoaică la Stânca Sfatului –